

- Това е сестра ми Целгуба - рече куманинът.

Царят метна бегъл поглед към девойката. Средна бързия ^ивзор да две тесни очи, които блещукаха като дребни черни елмази. Сякаш остра кама го удари в гърдите. Той наведе замаян глава и посегна към ешимика на трапезата.

- Ние ядеме сиренето най-послед! - каза княз Иона с тънка усмивка.

Калоян отново погледна куманската девойка. Яркожълтият пламък на запалената с козя мас лампа огря смутеното лице на Целгуба. Гъста руменина обля широките ѝ скули. Изведнъж тя тръсна своенравно тежката си грива от блестящи и тъмни като пъкъл коси, изви с бърза усмивка червени устни и като метна последен изгарящ поглед към чунденеца, избяга като леконога сърна.

Калоян едва забележимо се усмихна. Само ръката му леко трепереше, когато той поднесе към устните си втора купа с мляко.

Непознат огън думна в жилите му. Далечният неугаснал спомен за Ефросина, задрямалата мъка по Мария се събудиха отново, преплетоха се в страшен ~~разрушителен~~ пламък, който изгори сърцето му и опияни будната му младост с вечната отрова на възвръщащата се пролет. Беше април.

Когато Калоян се върна в Търново, съсъ себе си донесе, освен новия съюз с куманите и нова млада царица - пламенното, непокорно чедо на Карпатските гори.

Каточе огън донесе съсъ себе си цар Калоян. Пламна върбеви пръчки. Децата дълго лежаха мокри и треперящи.

Не остана мъж, не остана млад юноша ^и в сърцето на когото да не се загнезди като черна змия образът на куманката. Както усойница емуче илякото на вцепенени от ужас кози, така и чародейката пишеше волята и мислите на търновските мъже. Никой не